

Goedemorgen,

Ik ben Katja Logtenberg, advocaat bij het Advokatenkollektief Rotterdam, gespecialiseerd in asielrecht. Al sinds 1975 biedt mijn kantoor juridische ondersteuning aan mensen die het juist het hardst nodig hebben. Rotterdammers die het niet breed hebben, weten ons kantoor te vinden. Uiteraard verlenen we ook rechtsbijstand aan de meest kwetsbare mensen in onze samenleving, namelijk de vluchtelingen.

Wij hebben het manifest van Rotterdam verwelkomt Vluchtelingen ondertekend. We zien het als bittere noodzaak dat de gemeente gaat uitvoeren wat er in staat. Als Rotterdams kantoor vinden we het een grote schande dat Amsterdam meer vluchtelingen opneemt in deze crisis, Utrecht ook, maar dat onze eigen stad achterblijft. Deze mooie stad, bekend om de 'Niet lullen maar poetsen' mentaliteit verdomt het om de mouwen op te stropen voor de meest kwetsbare medemens. Dat past niet bij deze diverse stad. Wij als Rotterdamse advocaten, schamen ons diep.

Mij kost het steeds meer moeite om mijn cliënten het Nederlandse beleid uit te leggen. Ik geneer me rot. Alleenstaande minderjarige vluchtelingen, kinderen dus, die van hot naar her worden gesleept. Gemartelde mensen die buiten in de regen moesten slapen in Ter Apel, kinderen in Ter Apel die door de drukte niet meer buiten kunnen spelen. De wanhoop van al deze mensen. Ik ben hier namens mijn cliënten. Ik kan u urenlang de meest schrijnende verhalen vertellen, maar ik heb begrepen dat ik nu maar vijf minuten heb, dus ik ga dat niet doen.

Het asielsysteem is rot. Kwetsbare vluchtelingen worden ontmenselijkt en de wijze waarop de overheid met ze omgaat heeft niets meer met een beschaving te maken. Onbegrijpelijk. Het lijkt alsof we ons weigeren te verplaatsen in deze mensen. Niemand zou zelf zo behandeld willen worden.

Er zijn nu minder asielaanvragen dan in 2015. Ik was toen ook asieladvocaat. Destijds vond ik het beleid inhoudelijk soms te hard, maar in ieder geval werden de mensen fatsoenlijk opgevangen en geïnformeerd. In 2017 ging ik vrijwilligerswerk doen op de Griekse eilanden. Dat is nog maar vijf jaar geleden. Destijds was het voor mij ondenkbaar dat er in Nederland situaties zouden ontstaan die vergelijkbaar zijn met de kampen daar. En toch is het zo. Ik ben niet de eerste die het zegt, maar ook ik zie dat het bewust beleid is om diverse AZC's te sluiten en de opvang te versoberen, onder andere in Rotterdam.

Rotterdam Verwelkomt Vluchtelingen schrijft het al in haar manifest: we hebben in 1948 in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens vastgelegd dat we mensen die worden vervolgd en uit hun land verdreven helpen. Rotterdam had toen net aan den lijve ondervonden dat mensen moesten vluchten voor oorlogsgeweld. We hebben simpelweg de plicht om ons gemeentebestuur aan te passen aan de situatie. Ik vraag u dan ook om op z'n Rotterdams de mouwen op te stropen en deze mensen te helpen.